

**PARTNERSHIP
WITHOUT BORDERS**

The project

"Through Art we Ruin Borders"

is realized within the frame of the ENI

Hungary - Slovakia - Romania - Ukraine Cross-border

Co-operation Programme 2014-2020

which is co-financed by the European Union

KÖZÖS GYÖKEREINK

kiállítás magyar képzőművészek
alkotásaiból

Nagymihály, Városi Galéria

2022. 04. - 05. .

**PARTNERSHIP
WITHOUT BORDERS**

Zsin Judit szobrászművész 1957-ben született Budapesten. A Magyar Képzőművészeti Főiskolán Vigh Tamás és Borsos Miklós voltak a mesterei. Számos hazai és nemzetközi díj birtokosa. 1992-től a budapesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola tanára. Portréit kitűnő karakterizáló képesség jellemzi. Kisplasztikáin a természeti és épített tér, valamint az ember viszonyát vizsgálja; egyaránt foglalkozik biblikus, történelmi, néprajzi és urbánus témákkal. Főként viaszveszejtéses bronzöntési technikával készíti kisplasztikáit, érmeit és portréit. Részletgazdagsággal megmunkált műveit gyakran zenei témák ihletik. 1988-ban a Sátoraljaújhelyi Kossuth Lajos Művelődési Központ galériája adott otthont önálló kiállításának.

Judit Zsin, sculptor, was born in Budapest in 1957. Her teachers at the Hungarian Academy of Fine Arts were Tamás Vigh and Miklós Borsos. She has received numerous national and international awards. Since 1992 she has been a teacher at the Vocational School of Fine and Applied Arts in Budapest. Her portraits are excellently characterised. In her small sculptures she explores the relationship between natural and built space and man, dealing with biblical, historical, ethnographic and urban themes. Her sculptures, coins and portraits are mainly made using the wax-casting technique. In 1988 the gallery of the Kossuth Lajos Cultural Centre in Sátoraljaújhely hosted her solo exhibition.

Zsin Judit: Bórárus

Kiállítók

Bényi Árpád festőművész

Bodrogi Albert képzőművész

Égerházi László fafaragó

Juhász Gábor festőművész

Karsai Zsigmond festőművész

Lavotha Géza festő, fafaragó

Máger Ágnes festőművész

Mazaroff Miklós festőművész

Morelli Edit tűzzománcművész

Pető János festőművész

Schweitzer Pál művész-tanár

Szabó János festőművész

Tenkács Tibor festőművész

Tepliczky Balázs festőművész

Zsin Judit szobrászművész

Bényi Árpád (1931 Dicsőszentmárton - 2006 Debrecen) festőművész tanulmányait Szegeden a tanárképző főiskolán végezte Vinkler László tanítványaként. 1956-ban egyik fametszetéből plakátot csináltak, amiért négyévi börtönbüntetésre ítélték. Tanulmányutat tett Bécsben, Párizsban, Berlinben, Drezdában és Moszkvában. Részt vett több nemzetközi művésztelep munkájában. Tizenkét évig volt Nyíregyházán tanszékvezető a rajz tanszéken, majd Debrecenben dolgozott. Folyamatosan részt vett megyei, országos és nemzetközi kiállításokon. Témái változatosak, csendéleteket, alföldi tájakat, portrékat festett farostlemezre vagy vászonra. A grafikai technikák közül a rézkarcot, a papír- és fametszeteket kedvelte. Munkáit számos díjjal jutalmazták. 2006-ban hunyt el Debrecenben. Sátoraljaújhely 1983-ban adott helyet önálló kiállításának.

Árpád Bényi (1931 Dicsőszentmárton - 2006 Debrecen) studied painting at the teacher training college in Szeged as a student of László Vinkler. In 1956 one of his woodcuts was turned into a poster, for which he was sentenced to four years in prison. He studied in Vienna, Paris, Berlin, Dresden and Moscow. He has participated in several international artists' associations. He was head of the drawing department in Nyíregyháza for twelve years, then worked in Debrecen. He participated continuously in county, national and international exhibitions. His subjects were varied, still lifes, lowland landscapes, portraits on woodblock or canvas. Among graphic techniques, he favoured etching, paper and woodcuts. His works have been awarded numerous prizes. He died in Debrecen in 2006. Sátoraljaújhely hosted his solo exhibition in 1983.

Bényi Árpád: Muzsika a falak között

Tepliczky Balázs 1986. december 9-én született Sátoraljaújhelyben. Kiskora óta nagyon szeretett rajzolni, már óvodás korában kedvenc időtöltése volt a színes „firkálmányok” készítése. Szeretett filctollal és színes ceruzával rajzolni, de a vízfestékekkel is nagyon jól bánt. Általános iskolában rengeteget rajzolt, időnként pályázatokat is nyert. Majd a rajzolás egy időre felváltotta a faragás. Kis szobrokat és faldíszeket faragott, készített, amelyek családja, barátai és ismerőseim szerint elég jól sikerültek. Középiskolában tért vissza a rajzolásához, itt rajz fakultáción fejlesztette tovább kezűgyességét, és mellette még egy művész is foglalkozott vele. Tanulmányait a Nyíregyházi Főiskola rajz-vizuális kommunikáció szakán végezte.

Balázs Tepliczky was born on 9 December 1986 in Sátoraljaújhely. He loved to draw since he was a little boy, his favourite pastime was making colourful "doodles" already in kindergarten. He loved to draw with markers and coloured pencils, but he was also very good with watercolours. In primary school he drew a lot and won a lot of competitions. Then, for a while, drawing was replaced by woodcarving. He carved and made small sculptures and woodcarvings, which his family, friends and acquaintances thought were quite good. He returned to drawing in high school, where he continued to develop his hand skills in a drawing course, and was also tutored by an artist. He studied at the Nyíregyháza College of Art and Visual Communication.

Tepliczky Balázs: Magas-hegy

Tenkács Tibor (1913 Budapest - 1998 Tokaj) festő, grafikus. Szőnyi Istvánnál folytatott előtanulmányai után 1933-1938-ig tanult a Képzőművészeti Főiskolán, ahol egy évig tanársegéd is volt. Több művésztelep és alkotótábor munkájában és szervezésében vett részt, ezek közül a tokaji a legjelentősebb. Egyéni és csoportos kiállításokon jelentkezett műveivel. Sokáig csak a pasztell, akvarell, linómetszés érdekelte, olajfestéssel csak a 70-es évek közepétől kezdett foglalkozni. 1948-tól Tokajban élt, a hegyaljai táj és az ottani emberek élete állandó témája volt. Nyugdíjas koráig dolgozott rajztanárként. Munkái közül többet a Magyar Nemzeti Galériában, a bécsi Albertinában, Miskolcon és Tokajban őriznek.

Tibor Tenkács (1913 Budapest - 1998 Tokaj) painter, graphic artist. After his pre-studies with István Szőnyi, he studied at the College of Fine Arts from 1933 to 1938, where he was also a teaching assistant for one year. He participated in the work and organisation of several art camps, the most significant was the one in Tokaj. He has exhibited his works in solo and group exhibitions. For a long time he was only interested in pastels, watercolours and linocuts, and only began to paint in oils in the mid-1970s. From 1948 he lived in Tokaj, where the landscape and the life of the people in the valley were his constant themes. He worked as a drawing teacher until his retirement. Many of his works are kept in the Hungarian National Gallery, the Albertina in Vienna, Miskolc and Tokaj.

Tenkács Tibor: Öreg és fiatal gesztenyefák

Bodrogi Albert sátoraljaújhelyi képzőművész alkotásaiban a jelenkor nyüzsgése, vibrálása, és a jelek, jelképek újraisémlődése jut kifejezésre. Több képén előtűnik a jelenkor káoszának megfogalmazása, melyben mindig van egy „biztos pont”, amely új rendet kíván teremteni, és ezzel egy tisztább összhangra törekvő gondolat juthat kifejezésre. A festmények vagy grafikák felületén feltűnő motívumok fokról-fokra részben alakot váltanak, hogy egy következő variációban egy plasztikaként szülessenek újra - üvegplasztikái képeinek szerves folytatásai. A Vásárosnaményi Üveggyárban, ahol mint tervező dolgozott, üvegei eleinte fúvott és öntött formában készültek, de később kizárólag festett vagy színes ólomüveg, illetve Tiffany technikával készítette alkotásait. Egyik nagyobb munkája a bózsvai kistemplom üvegbetéjének elkészítése volt. 1996-tól a Sátoraljaújhelyi Kossuth Lajos Művelődési Központ Képzőművészeti Stúdióját vezette, ahonnan többen is képzőművészeti pályára kerültek.

The works of **Albert Bodrogi** from Sátoraljaújhely express the liveliness and vibrancy of the present and the repetition of signs and symbols. In several of his paintings, the chaos of the present is expressed, in which there is always a "safe point" that seeks to create a new order, and in this way a thought that seeks a clearer harmony can be expressed. The motifs that appear on the surface of the paintings or prints change shape, step by step, only to be reborn in a subsequent variation as a sculpture - an organic continuation of his glass sculptures. At the Vásárosnamény Glass Factory, where he worked as a designer, his glass was initially blown and moulded, but later he created his works exclusively in stained or coloured stained glass or Tiffany technique. One of his major works was the glass inlay for the small church in Bózsava. Since 1996 he has run the Art Studio of the Kossuth Lajos Cultural Centre in Sátoraljaújhely, from where several of his students have gone on to careers in art.

Bodrogi Albert:

Égerházi László faszobrász, öntörvényű alkotó. Közvetlen mesterei nem voltak, ösztönei által talált vissza erdélyi kőfarvók ősei késő reneszánsz kori forma- és színvilágához. Művei egyszerre rusztikusak és szakrálisak, vagy még inkább mágikusak. Korai alkotásainak időtlen tereiből egy bő évtizeddel ezelőtt már át-átmerészkedett ősei ideig való világába (Fejedelmek, címerek, Egerháziak kiállítás, Debrecen, 2017). Az utóbbi években művészete még közelebb került hét-köznapi világunkhoz, ahogy a múlt tárgyi emlékeinek egészen egyedi művészi újra hasznosításával ajándékoz meg bennünket. Az újabb munkáin megjelenő áttört fém díszítések párjának, Rózsa Évának a keze munkáját dicsérik, mint ahogy a színezések nagy részét is ma már ő végzi. Alkotásaiból olyan ősi erő sugárzik, amivel művész ma már csak elvétve rendelkezik.

László Égerházi is a self-taught wood sculptor. He had no teachers but found his way back to the late Renaissance forms and colours of his Transylvanian sculptor ancestors through his instincts. His works are at the same time rustic and sacral, or even magical. From the timeless spaces of his early works, a decade ago he had eventually ventured into the temporal world of his ancestors (Fejedelmek, címerek, Egerháziak exhibition, Debrecen, 2017). In recent years, his art has become even closer to our everyday world, as he gifts us with a very unique artistic reuse of the material relics of the past. The openwork metal ornaments in his recent works praise the handiwork of her partner, Eva Rózsa, as she now does much of the colouring. His creations radiate an ancient power that is rarely found in artists today.

Égerházi László:

Szabó János festő, grafikus és gobelinművész 1967-től a Magyar Képzőművészeti Főiskola hallgatója, ahol Kádár György, Konecsni György és Barcsay Jenő a mesterei. 1967-70 között elvégzi a Magyar Képzőművészeti Főiskola mesterképzőjét. Derkovits-ösztöndíjas volt, 1968-tól Belgrádban, a Képzőművészeti Akadémián ösztöndíjjal tanult tovább. 1972-től a Magyar Iparművészeti Főiskola tanársegéde; 1982-90 között adjunktusa. 1970-től szerepel kiállításokon, művésztanári munkássága is jelentős. Figurális, a színek kifejezőerejére épített festészete napjaink emberi tartalmait igyekszik képpé formálni. Képei mondanivalója nem egyszerre villan fel, hanem a folyamatos látvánnyal összegződnek azok az emocionális élmények, melyek kifejezésére törekszik. A képi élményt sommásan, olykor elvonatkoztatva rögzíti, és az így született látványból a kiemelendőket színekkel vagy technikákkal fokozza.

János Szabó, painter, graphic and tapestry artist, has been a student at the Hungarian Academy of Fine Arts since 1967, where he studied under György Kádár, György Konecsni and Jenő Barcsay. Between 1967-70 he completed a master's course at the Hungarian Academy of Fine Arts. He was a Derkovits scholarship holder, and from 1968 he continued his studies at the Academy of Fine Arts in Belgrade on a scholarship. From 1972 he was an assistant lecturer at the Hungarian Academy of Applied Arts; from 1982-90 he was an adjunct professor. His figurative painting, based on the expressive power of colour, seeks to transform the human content of our time into images. The message of his pictures does not flash out all at once, but the emotional experiences he seeks to express are summed up in a continuous vision. He captures the visual experience in snippets, sometimes in abstraction, and enhances the highlights of the resulting vision with colours or various techniques.

Szabó János: Erdeti út

Schweitzer Pál képzőművész-tanár (1934 Rimóc – 2015 Sátoraljaújhely) Sátoraljaújhelyen nyugdíjba vonulásáig tanított rajzot és földrajzot. A művészettel való intenzívebb kapcsolata az 1980-as években kezdődött, amikor volt ideje bekapcsolódni és aktívan részt venni a Zempléni Rajztanárok Alkotó Körének munkájában, nagyjából a nyári táborokban születtek az alkotásai. Bár inkább grafikus „alkat” volt, de ha a valós színes világba elkalandozott, munkáiban a tér, a távlat, a távolság megláttatására törekedett vonalban és színben. Grafikáiban a linóleummetszés volt a legmeghatározóbb, a fehér és fekete színek ellentétével próbálta megfogalmazni mondanivalóját, de akkor is a tér és a távlat kifejezésére törekedett. Megtalálta a maga kifejezőmódját. Gazdagodott a formavilága, kifinomult a technikája, bővült a témaköre. Sokféle alkotás született a műhelyben: készített szénrajzot, linómetszetet, olajfestményt.

Pál Schweitzer, visual artist-teacher (1934 Rimóc - 2015 Sátoraljaújhely) He taught drawing and geography in Sátoraljaújhely until his retirement. His more intensive contact with art began in the 1980s, when he had time to get involved and actively participate in the work of the Zemplén Drawing Teachers' Creative Circle, and his works were mostly created in the summer camps. Although he was more of a graphic "type", when he wandered into the real world of colours, his works sought to show space, distance and distance in line and colour. The linoleum engraving was the most dominant in his prints, trying to express his message through the contrast of white and black, but he also sought to express space and distance. He found his own way of expression. His range of shapes has grown, his technique has become more sophisticated and his subject matter has expanded. In his workshop he produced a wide range of works: charcoal drawings, linocuts and oil paintings.

Schweitzer Pál: Filodentron

Juhász Gábor Vámosújfaluban élő festőművész kezdetben akvarell, tempera és akril technikákat alkalmazott, később áttért az olajfestésre. Elsősorban autodidakta módon képezte magát, majd több kortárs festőművésztől tanulta a különféle technikákat. Festésétét kezdetben a középkori holland tájképfestők, valamint idősebb Markó Károly művei inspirálták. Érzelmileg különösen Van Gogh festészete áll hozzá a legközelebb. Főleg tájképeket fest, szűkebb hazájának természeti szépségeit örökíti meg festményein. Számára a festészet önkifejezés, meditáció, pihenés és az őt körülvevő életteli természet szépségének művein át való közvetítése. A szabadban való festés élménye, a tiszta levegő és a táj harmóniáját kelti életre tájképein. A valós helyszínek megörökítésére törekszik, ha teheti, akkor szinte csak a természetben alkot. Zemplén vidéke, a Bodrog, a Tisza, Takta folyók jelentik számára a soha meg nem szűnő inspirációt képeihez, de szívesen fest régi templomokat, várakat és virágcsendéleteket is.

Gábor Juhász, a painter living in Vámosújfalu, initially used watercolour, tempera and acrylic techniques, later switched to oil painting. He was mainly self-taught, then learned the various techniques from several contemporary artists. His painting was initially inspired by medieval Dutch landscape painters and the works of Károly Markó the elder. Emotionally, Van Gogh's painting is the closest to him. His paintings are mainly landscapes, capturing the natural beauty of his native country. For him, painting is a way of expressing himself, meditating, relaxing and conveying through his work the beauty of the living nature around him. The experience of painting outdoors, the harmony of the clean air and the landscape comes alive in his landscapes. He strives to capture existing locations, painting almost only in nature when he can. The countryside of Zemplén, the Bodrog, the Tisza and the Takta rivers are a never-ending inspiration for his paintings, but he also likes to paint old churches, castles and still lifes about flowers.

Juhász Gábor:
A zempléni hegyek vonulata Sátoraljaújhelynél

Karsai Zsigmond (1920 Lőrincréve - 2011 Pécel) erdélyi magyar festőművész, népművelő. A néptánc kiemelkedő egyénisége volt, európai viszonylatban is rendkívül gazdag táncudással. Először Kolozsvárra, majd 1943 őszén Budapestre került, ahol Lőrincréve táncait, énekeit, szokásait terjesztette, tanította. Az általa őrzött Lőrincrévi táncokat, dalokat hagyományörző fesztiválokon, táncházakban mutatta be, tanfolyamokon tanította. Táncából számos együttes készített koreográfiát, köztük a Magyar Állami Népi Együttes és a Mojszejev Együttes is. A Népművészet Mestere címet 1962-ben kapta meg. A péceli Szemere Pál Művelődési Ház igazgatója lett, 1981-ig pedig a Népművelési Intézet vizuális művészeti osztályának munkatársa volt. A festészet alapjait Szolnay Sándor festőművész iskolájában sajátította el, majd a Képzőművészeti Főiskolán tanult, ahol Burghardt Rezső, Pap Gyula, Berény Róbert és Pór Bertalan voltak a mesterei. Főleg természetelvű festőnek vallotta magát, rengeteg tájképet festett, szülőföldjének népi hagyományai, tájai és Tokaj vidékének tájélményei ihlették. Két évtizeden át volt a Tokaji művésztelep egyik vezetője.

Zsigmond Karsai (1920 Lőrincréve - 2011 Pécel) Hungarian painter and folk artist from Transylvania. He was a prominent figure in folk dance, with an extremely rich dance repertoire, even by European standards. He first came to Cluj-Napoca, then to Budapest in the autumn of 1943, where he spread and taught Lőrincréve's dances, songs and traditions. He presented the dances and songs of Lőrincréve, which he preserved, at traditional festivals and dance events, and taught them in courses. His dances were choreographed by many ensembles, including the Hungarian State Folk Group and the Moiseyev Group. He was awarded the title of Master of Folk Art in 1962. He was appointed director of the Szemere Pál Cultural Centre in Pécs, and until 1981 he was a member of the staff of the Visual Arts Department of the Institute of Folk Art. He learnt the basics of painting at the school of painter Sándor Szolnay and then studied at the College of Fine Arts, where he was taught by Rezső Burghardt, Gyula Pap, Róbert Berény and Bertalan Pór. He considered himself a painter who was mainly a naturalist, painting many landscapes, inspired by the folk traditions and landscapes of his native land and the landscape experiences of the Tokaj region. For two decades he was one of the leaders of the Tokaj Artists' Association.

Karsai Zsigmond: Tánc Magyarpaládon

Pető János (1940 Mezőkövesd - 2009 Miskolc) festő, grafikus. Tanulmányait a budapesti Képzőművészeti Főiskolán végezte. Mesterei: Fónyi Géza, Basrcsaj Jenő és Ék Sándor. 1964-től Mezőkövesden rajztanárként tevékenykedett. 1970-ben Miskolcon telepedett le. A kecskeméti művésztelepen rendszeresen részt vett, és illusztrátorként is tevékenykedett. A 1980-as években a pécsi Grafikai Műhelyben dolgozott. Hazai kiállításon szerepelt a Műcsarnokban, a Magyar Nemzeti Galériában, Debrecenben, Miskolcon. Művei megtalálhatók hazai és külföldi köz- és magángyűjteményekben.

János Pető (1940 Mezőkövesd - 2009 Miskolc) painter, graphic artist. He studied at the Academy of Fine Arts in Budapest. His masters were Géza Fónyi, Jenő Basrcsaj and Sándor Ék. From 1964 he worked as a drawing teacher in Mezőkövesd. In 1970 he moved to Miskolc. He was a regular participant in the Kecskemét art camp and also worked as an illustrator. In the 1980s he worked at the Graphic Workshop in Pécs. He exhibited at the Hall of Arts, the Hungarian National Gallery, Debrecen and Miskolc. His works can be found in public and private collections in Hungary and abroad.

Pető János: Felfordított csónak

Morelli Edit festő- és zománcművész 1940-ben született Budapesten. A budapesti Képzőművészeti Gimnáziumban 1958-ban végzett. Mesterei: Xantus Gyula és Kátai Mihály voltak. Később művészeti tanulmányokat folytatott a Xantus Gyula vezette szabadiskolában. Mesterének tekinti Tamás Ervint is. 1973-tól foglalkozik a tűzzománc technikával. Vonzotta a műfaj ősi tradíciója, sokoldalú és széleskörű alkalmazási lehetősége, azóta kizárólag zománc munkákat készít, műveivel új egyéni utakat keresve az organikus világnéphez kapcsolódva. A nyíregyházi alkotóház nyári zománcművészeti alkotótelepeinek vezetője volt. Egyéni kiállításokon és csoportos tárlatokon mutatta be műveit. Többek között a Magyar Nemzeti Galériában, a debreceni Déri Múzeumban és Kecskeméten, a Nemzetközi Zománcművészeti Alkotóműhely gyűjteményében található művei.

Edit Morelli, painter and enamelist, was born in Budapest in 1940. She graduated from the Budapest High School of Fine Arts in 1958. Her teachers were Gyula Xantus and Mihály Kátai. Later she studied art at the school ran by Gyula Xantus. She also considers Ervin Tamás as her teacher. She was attracted by the ancient tradition of the genre, its versatility and wide range of applications, and since then she has been making enamel works only, seeking new individual ways of working in connection with the organic world view. He was the leader of the summer enamel art camps of the Nyíregyháza Creative House. She has presented her works in solo exhibitions and group shows. Her works can be found in the Hungarian National Gallery, the Déri Museum in Debrecen and in the collection of the International Enamel Art Workshop in Kecskemét.

Morelli Edit: Holdfény

Lavotha Géza (1926 Erdőbénye - 1999 Sárospatak) festőművész, fafaragó. Tanulmányait a sárospataki tanítóképzőben, majd az egeri tanárképző főiskolán végezte. Földrajz-rajz tanári oklevelet szerzett, majd népművelés szakot tanul, mert érdekli a világ minden „fontos dolga”. Az Erdőbényei Kisgaléria alapítója, amely az ország első vidéki gyűjteménye. A művészet több területét is bejárja: fényképeket, festményeket, linómetszeteket, fafaragásokat, rézdomborműveket, szobrokat egyaránt készít. Íróként is megállja a helyét, nemcsak novellákat, regéket ír, hanem újságíróként is sokszor megosztja a gondolatait a nagyközönséggel. Rengeteg szobrot készít fából kőből, amelyek főként történelmi személyeket ábrázolnak.

Lavotha Géza (1926 Erdőbénye - 1999 Sárospatak) painter, woodcarver. He studied at the teacher training college in Sárospatak and later at the teacher training college in Eger. He graduated as a geography teacher and then studied ethnography, because he was interested in all the "important things" of the world. He was the founder of the Erdőbénye Small Gallery, the first rural collection in the country. He was involved in several fields of art: he produced photographs, paintings, linocuts, woodcarvings, copper reliefs and sculptures. He was also a writer and a journalist who often shared his thoughts with the public. He made many sculptures in wood and stone, mainly of historical figures.

Lavotha Géza: Zene

Máger Ágnes festőművész 1967-ben felvételizett a Magyar Képzőművészeti Főiskolára, ahol Sarkantyú Simon és Domanovszky Endre voltak a mesterei. 1971-ben végzett, jelenleg Felsőzsolcán él és alkot. Pályája kezdetétől szorgalmas résztvevője a kiállításoknak, számos művészeti díj birtokosa. Festményeire a könnyed festőiség és a koloritás jellemző. Képei hangulatokat, varázslatos, álom szötte érzéseket keltenek. A festményeken kívül díszlet- és jelmeztervezéssel is foglalkozott. Fontosak egyházművészeti és plasztikai alkotásai is. Így vall saját művészetéről: „*Munkám: a festés. Feladatok sora, melyeket „pontosan, szépen” elvégezni szakmai tudás, képesség, hit és felelősség dolga. A buktatókat kibírni, a szép emberi törekvéseket táplálni akarom.*”

Ágnes Máger, a painter, entered the Hungarian Academy of Fine Arts in 1967, where she studied under Simon Sarkantyú and Endre Domanovszky. She graduated in 1971 and currently lives and works in Felsőzsolca. Since the beginning of her career she has been a diligent participant in exhibitions and has received numerous art awards. Her paintings are characterised by a light painterliness and colourfulness. Her paintings evoke moods and magical, dreamlike feelings. Besides painting, she has also worked as a set and costume designer. Her ecclesiastical and sculptural works are also important. "

Máger Ágnes: Tél

Mazsaroff Miklós (1929 Alsózsolca – 1997 Miskolc) Munkácsy-díjas magyar festőművész. Miskolcon alkotott. A Képzőművészeti Főiskolán 1953-ban végzett, de művészként nem jutott sokra: lírai életképei, tájképei nem illettek bele a kor mindent átpolitizáló stílusába. A kezdeti gondok leküzdése után, néhány éves átmeneti idő alatt rátalált saját kifejezőmódjára. Sok tájképet festett, voltaképpen egész életművének súlypontját ezek a képek adják. Főleg Olaszországban fogta meg a mediterrán táj szín- és formagazdagsága, a kontrasztok és átmenetek sajátos ritmusa. Ez nem is csoda: Mazsaroff maga is igazi mediterrán típus volt, ez volt az ő világa. Sátoraljaújhelyben 1989-ben mutatkozott be önálló kiállítással.

Miklós Mazsaroff (1929 Alsózsolca - 1997 Miskolc) Hungarian painter, Munkácsy Prize winner. He worked in Miskolc. He graduated from the Academy of Fine Arts in 1953, but did not make much progress as an artist: his lyrical life pictures and landscapes did not fit in with the all-politicising style of the time. After overcoming initial problems, he found his own way of expression during a transitional period of a few years. He painted a lot of landscapes, which in fact form the focus of his entire oeuvre. In Italy he got obsessed with the richness of colour and form of the Mediterranean landscape, the particular rhythm of contrasts and transitions. No wonder: Mazsaroff himself was a true Mediterranean type, it was his world. In Sátoraljaújhely he had his solo exhibition in 1989.

Mazsaroff Miklós: Vörös sziklák